

ЛЯТОТО СИ ВЕЧ ОТИДЕ

Лятото си веч отиде,
тъжна есен пак дойде,
през мъглата се не види
погрознялото поле.

Дървесата оголяха,
вихър в клони завилне,
птичките си отлетяха
и небето потъмне.

Пусто, глухо... из полята
рядко закъснял селяк
ще се мерне; в самотата
хвъркат врани с тъжен грак.

ОВЧАРСКА ПЕСЕН

Що ми блее стадо
горе в планината,
дали ми е гладно,
или ми е жадно?
Нито ми е гладно,
нито ми е жадно;
блее то, че рано

паднала сланата;
падна та попари,
изгори тревата...
Че от рано още
то ще зазимува,
в белите кошари
самò ще пладнува.

Асен Калоянов

